

ÚT A GYŐZELEMIG

Régen volt már itt kézzel írt blogbejegyzés, azonban most, hogy egy rossz döntéssel beültem egy unalmasabb előadásra, ismét megragadom az alkalmat arra, hogy visszakanyarodjunk ehhez, a neten szokatlan formához.

Bár már számtalan esetben tettem kísérletet ezen a helyen arra, hogy a közös harc távlati perspektíváiról egyfajta táváttekintést nyújtsak, azonban az újabb fejlemények alakulásával érdemes lehet időnként frissíteni a lehetőségek felmérését.

Egyrészt bebizonyosodott, hogy a rendszer alapjait támadni teljesen legitim hozzáállás, és ugyanígy elfogadható akár a fegyveres ellenállás lehetőségeit is elemezni (amennyiben ekközben mellőzzük a közönségnek címzett közvetlen felszólítás alkalmazását). Ennek

nyomán élénk, pezsgő társadalmi vita alakulhat ki a kérdésről, ami remek eszköz lehet arra, hogy idővel kialakuljon egy fizikai valójában is megvalósítható koncepciója a kérdésnek. Miután ugyanis egyre tisztábban mutatkozik meg, rajzolódik ki az éles határvonal a törvényes eszközök, és a földalatti szárny módszertana között, önmagunk ellenségévé válnánk, ha nem ragadnánk meg az alkalmat arra, hogy ezek mindegyikét mindennapjaink részévé tegyük, feltéve, hogy bebizonyosodott róluk a jogi támadhatatlanságuk.

Tudom, hogy sokak szemében igen erős fogásnak tűnik Budaházy Györgyöt és Fáber Károlyt egy lapon említeni, hogy elsősorban személyekről beszélni bulvárlapokba, és szappanopera-függő nyugdíjasok nappalijába való dolog, és ennél sokkal eredményesebb gondolatokról, cselekedetekről, és ezek hatásairól beszélni, elvonatkoz-

tatva attól, hogy ezek konkrétan kikhez köthetők. Ezen elv szerint tehát igenis hasonló jellegzetességeket mutat Budaházy írói munkássága, valamint Faber γ -terve.

Mindkét esetben arról van szó, hogy bár laikus szemlélőként úgy tűnik, mintha túllépnék a törvényesség határát, azonban az utóéletük bebizonyította róluk, hogy ez közel sincs így.

Miután tehát az γ -tervről bebizonyosodott, hogy nem valósít meg büncselekményt (elvégre még vádemelési szakaszig sem jutott el), így nyugodt szívvel kimondhatjuk, hogy teljesen törvényes megközelítés blokádot szervezni a Parlament és a minisztériumok köré, amennyiben a kezdeményezésünk mellőz minden erőszakos jelleget. És ugyanígy normális azokat a retorikai elemeket felhasználni Budaházy publicisztikáiból, amelyek szövegkörnyezetükből kiragadva esetleg téves következtetésekre vezethetik a felületes szemlélőt - úgy mint a rendőri vérfürdőt takar-

gató ügyészséget. A lényeg csupán annyi, hogy a teljes terjedelmű szöveg - hogy Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd urat idézzem - egy szebb, és élhetőbb Magyarország irányába mutasson, mert ez az üdvös és követendő mindenki számára, aki aggódik a hazájáért.

Ez a két történet azon túl, hogy új eszközöket ad azon írástudók, és szervezők kezébe, akiket eddig a jogi következményektől való irracionális félelem tartott vissza attól, hogy kiterjesszék a küzdelmet, szolgál még egy másodlagos tanulsággal is. Egyre több jel utal arra, hogy az ellenségeink elleni harcban a leghathatósabb fegyverünk a jog lehet.

Ennek segítségével elérhetjük, hogy **ezerszer** is gondolják meg, érdemes-e hazudozniuk rólunk az újságjaikban, érdemes-e ránk uszítaniuk a rendőrségünket, és érdemes-e minden jog fölött álló rétegeként tekinteniük magukra, mondván, hogy mi ezért úgy sem tudjuk „levadászni” őket.

Hát dehogynem! El fogjuk őket hallgattatni, meg fogjuk kötni a kezüket, és egyenként fogjuk le- vadászni őket! Ehhez csupán az kell, hogy kibővítsük azon esetek körét, amikor a jogi utat választjuk. Be kell költöznünk a bíróságra, a hatóságokat pedig el kell árasztanunk beadványok, feljelentések áradatával. Sorban bele kell kapaszkodnunk az összes esetbe, amikor a jogszabályi környezet akár csak a legcsekélyebb mértékben is kellemetlen tud lenni ellenségeink, és azok csatlócai számára, és kitartó szívóssággal kell végig vinnünk minden ilyen ügyet.

Három fegyverünk van tehát. A szó, a nyilvánosság, és a jog. Vagyis:

- világosan ki KELL mondanunk MINDENT, amit az ismert jogesetek alapján jogunkban áll kimondani
- minden alkalmat meg kell ragadnunk, amikor szólni tudunk az ország közvéleményéhez
- és sohasem hátrálhatunk meg, minden egyes alkalommal ki kell harcolnunk az igazunkat.

Mindeközben törekednünk kell arra, hogy kiépítsük, illetve folyamatosan bővítsük azokat a barterkapcsolatokat, melyekkel egyre jobban függetleníthetjük magunkat a globális pénzrendszer minden hátrányától. Saját gazdaság, saját hírszerző rendszer, és saját nyilvánosság. Nem szabad megritennünk a kezdeti méret beli különbségektől aközött, ahol ők tartanak, és ahol mi. Nekünk csak azt a célt szabad szem előtt tartanunk, hogy a következő napon ismét egy újabb lépéssel csökkensen a hátrányunk. Minden egyes napon egy-egy újabb lépéssel.

Nincs szükségünk másra, csak hitre, összefogásra, és kitartásra. Mert igaz ugyan, hogy a közvetlen operatív szint gyorsabb eredménnyel is kecsegtet, és hálásnak kell lennünk mindenki felé, akik vállalják az ezzel járó személyes kockázatot, de nekünk, akik lehetőségeink szűkössége, vagy habitusunk sajátosságai folytán tartózkodunk az ő valóságuktól, igyekeznünk kell törvényes keretek közt is meg.

Vívni a mi hadvonalunkba tartozó ütközeteKet mert úgy kerülhetünk igazán közel a végső győzlemhez, ha egyetlen fronton sem hagyunk nyugalmat azok számára, akik a nemzetünkre törnek.

Mindenkinek fel kell tehát mérni a saját lehetőségeit, és meg kell vizsgálnia, hogy - amint Budaházy fogalmaz - mit tud tenni a saját szakmájában a végső győzelemért.

Kitartás, kitartás, kitartás!

Széles eszköztár, széles front, és harc az igazságért!

By SODI